

POSTANOWIENIE

Dnia 13 kwietnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa A. K.
przeciwko Gminie S.
o odszkodowanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 13 kwietnia 2017 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 6 kwietnia 2016 r., sygn. akt I ACa (...),

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) nie obciąża powódki kosztami postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem Sąd Apelacyjny w (...) oddalił apelację powódki od wyroku Sądu Okręgowego w S. z dnia 30 grudnia 2014 r., którym zostało oddalone jej powództwo o zapłatę odszkodowania za uszkodzenie jej budynku mieszkalnego, jako następstwa drgań wywoływanych dużym natężeniem ruchu drogowego.

Skarżąca powołała w skardze kasacyjnej obie podstawy przewidziane w art. 398³ § 1 k.p.c., a we wniosku o przyjęcie tej skargi do rozpoznania wskazała przyczynę objętą art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Oczywiście zasadność skargi kasacyjnej połączyła z naruszeniem przepisów art. 227 w związku z art., 217 § 2, art. 278 § 1, art. 286 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c., polegającym na niedopuszczeniu dowodu z opinii biegłych, chociaż wymagane były wiadomości specjalne dotyczące określenia

poziomu drgań i ich wpływu na budynek, wysokości poniesionej szkody, związku przyczynowego pomiędzy natężeniem ruchu a szkodą, jak też zaniechaniem zastosowania art. 322 k.p.c. Oczywiście naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 415, art. 361 § 1 i 2 k.p.c. oraz art. 20 ustawy o drogach publicznych doprowadziło do bezzasadnego oddalenia powództwa. Nie doszło także do zastosowania art. 362 k.c. w odniesieniu do przyczynienia się powódki do powstania szkody.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznanie skargi kasacyjnej będącej kwalifikowanym, nadzwyczajnym środkiem odwoławczym musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, związanymi z ochroną interesu powszechnego. Indywidualny interes skarżącego podlega uwzględnieniu, o ile jest zgodny z interesem powszechnym. Skarga nie stanowi środka zmierzającego do kwestionowania niesatysfakcjonującego skarżącego orzeczenia sądu drugiej instancji. Stwierdzenie, czy zachodzą szczególne względy, przemawiające za rozpoznaniem skargi kasacyjnej w konkretnej sprawie, dokonywane jest przez badanie, czy skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał na istnienie chociaż jednej z przyczyn wymienionych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. łączy się z obowiązkiem wykazania, że w sprawie doszło do kwalifikowanego, czyli oczywistego naruszenia prawa, widocznego od razu, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby głębszej analizy, a jego skutkiem było wydanie przez Sąd drugiej instancji orzeczenia oczywiście wadliwego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; z dnia 23 listopada 2010 r., III UK 10/11, niepubl.). Dla wykazania oczywistej zasadności skargi kasacyjnej wymagane jest wykazanie przez skarżącego, drogą odrębnego wyводу, że bez wątpliwości doszło do uchybień i naruszeń przepisów prawa materialnego lub procesowego, gdy jest pewne, że miały one wpływ na treść orzeczenia albo jeśli podniesione zarzuty oczywiście uzasadniają skargę. Spełniające te wymagania

naruszenie przepisów prawa powinno mieć postać kwalifikowaną, dostrzegalną bez potrzeby wnikliwej analizy prawnej i zagłębiania się w szczegóły sprawy. Nie chodzi zatem o takie naruszenie prawa, które może stanowić podstawę skargi w rozumieniu art. 398⁴ k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC z 2004 r., nr 3, poz. 49; z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP z 2004 r. nr 6, poz. 100; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.; 22 marca 2012 r., I PK 196/11 niepubl.; z dnia 7 września 2012 r., V CSK 529/11, niepubl.; z dnia 18 września 2012 r., II CSK 179/12, niepubl.). Nie spełnia przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania powołanie naruszenia konkretnego przepisu prawa, ale sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego rozstrzygnięcia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004, nr 13, poz. 230; z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 38/06, niepubl.; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, niepubl.). Na takie rozumienie oczywistej zasadności skargi kasacyjnej nie wskazuje wniosek skarżącej i jego uzasadnienie. Nie ma podstaw do uznania, że doszło do rażącego naruszenia przepisów prawa, przez zastosowanie nieobowiązującego uregulowania, czy też wykładni sprzecznej z powszechnie przyjętymi zasadami, czy dowolności orzekania przekraczającej przyznaną sądowi swobodę oceny zgłoszonego roszczenia, których następstwem było wydanie oczywiście wadliwego rozstrzygnięcia. Na istnienie tego rodzaju naruszenia przepisów prawa nie wskazuje wniosek skarżącej. Nie uwzględnia on w miarodajnym zakresie rzeczywistych przyczyn odmowy dopuszczenia dowodu z opinii kolejnych biegłych, zasad dopuszczalności zastosowania art. 322 k.p.c. oraz przesłanek odpowiedzialności deliktowej pozwanego w okolicznościach sprawy.

W postępowaniu przed Sądem drugiej instancji nie doszło do nieważności postępowania, której przyczyny Sąd Najwyższy bierze pod rozważę z urzędu, stosownie do art. 398¹³ § 1 k.p.c.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Orzeczenie o kosztach postępowania kasacyjnego wynika z zasady przewidzianej w art. 102 w związku z art. 391 § 1 i

art. 398²¹ k.p.c. Sytuacja życiowa i majątkowa powódki oraz znaczenie dla niej rozstrzygnięcia sporu były przyczynami nieobciążania jej tymi kosztami.

aj